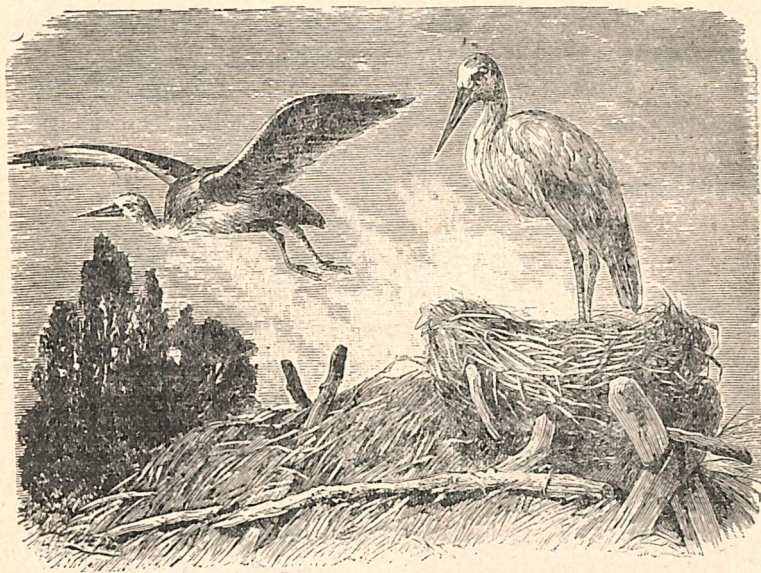

Всички забързаха да кажатъ туй, що знаятъ за щъркелитѣ, какъ прѣлетьвали, гдѣ отивали зимѣ, какъ си правѣли гнѣзда, какъ мжтѣли яйцата си, какъ отглеждали малкитѣ си, какъ ги учили да хвърчатъ на високо — разказваха селянитѣ и все гледаха къмъ самотния скитникъ тамъ изъ долината, потънала въвъ вечерна дрезгавина.

*
* *
*

— И въ наше село имаше щъркели — започна младѣ, високъ селянинъ. — Направили си бѣха гнѣзда по дървета, по сламеници. На есень, като се приберѣше вече всичко изъ полето, они захващаха да се готвятъ да пжтуватъ... учатъ малкитѣ щъркелчета да хвъркатъ много и високо-високо; не могатъ ли, биятъ ги съ крилѣтъ си.

— Както хората сжшо, и они биятъ дѣцата си! — прѣкъсна единъ поучително.